

Sygn. akt II CZ 35/07

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Helena Ciepła (przewodniczący)

SSN Stanisław Dąbrowski

SSN Tadeusz Żyznowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa P. Spółki Akcyjna z siedzibą w R.

przeciwko M.L. i D.L.

o nakazanie, zakazanie, o złożenie oświadczenia odpowiedniej treści i zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 24 maja 2007 r.,

zażalenia strony powodowej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 21 września 2006 r., sygn. akt [...],

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sądu Apelacyjnego odrzucił apelację powodowej Spółki Akcyjnej P. z siedzibą w R. (Szwajcaria) motywując, że skarżąca w apelacji wskazała wartość przedmiotu zaskarżenia w wysokości przedmiotu zaskarżenia w wysokości 27.400 zł i uiściła opłatę stosunkową w wysokości 5% od wskazanej wartości przedmiotu zaskarżenia tj. kwotę 1370 zł. Jednakże strona powodowa w złożonej apelacji domagała się zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, w tym obejmujące żądanie nakazania opublikowania w G. i R. oświadczenia o treści przytoczonej w pozwie (k. 3). Skoro pozew, a następnie apelacja zawiera połączenie żądań majątkowych i niemajątkowych, to należna opłata powinna być uiszczona od dochodzonego prawa majątkowego i niemajątkowego (art. 13 i art. 26 ust. 1 pkt 4 lub 6 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). Skoro strona powodowa wnosząc apelację nie uiściła wymaganej opłaty stałej w wysokości 600 zł, to apelacja podlega odrzuceniu (art. 130² § 3 k.p.c.).

Zażalenie złożyła powódka P. S.A. i wносиła o uchylenie zaskarżonego postanowienia motywując, że przy wniesieniu apelacji dwukrotnie uiściła kwotę 1370 zł, co stanowi łącznie 2.740 zł. Skarżąca odwoływała się do oświadczenia przez nią złożonego na rozprawie apelacyjnej w dniu 21 września 2006 r., czego Sąd Apelacyjny nie wziął pod uwagę i nie zastosował art. 395 § 2 k.p.c. Nadto powodowa Spółka dowodziła, że żądania wskazane w pkt 1-3 pozwu, których uwzględnienia domagała się w apelacji, są żądaniami majątkowymi i zostały prawidłowo objęte uiszczoną opłatą stosunkową od wartości przedmiotu sporu i zaskarżenia określonej na 27.400 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Trafnie Sąd Apelacyjny wskazał, że pozew zawierał połączenie żądań majątkowych i niemajątkowych. Powództwo zostało w całości oddalone, a wyrok ten został zaskarżony w całości (art. 368 § 1 pkt 1 w zw. z art. 363 § 1 k.p.c.) z wnioskiem o jego zmianę i uwzględnienie powództwa w całości (art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c.). W wypadku połączenia żądań majątkowych i niemajątkowych opłata

sądowa powinna być uiszczona na podstawie art. 13 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, jak i od roszczeń niemajątkowych (na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 7 lub 6 tej ustawy). Wskazywany przez stronę powodową w uzasadnieniu pozwu oraz apelacji rodzaj naruszeń spowodował – jak dowodzi skarżąca - wkroczenie także w sferę praw niemajątkowych. Wartości naruszeń w tej sferze nie da się policzyć. Przez sprawę o prawa majątkowe w rozumieniu art. 13 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych należy rozumieć sprawę, której przedmiotem jest żądanie (roszczenie) majątkowe, a więc której pozytywne rozstrzygnięcie przedstawia dla powoda bezpośrednią wartość majątkową. Chodzi zatem o wywołanie bezpośredniego skutku w sferze majątkowej powoda, a nie dalsze - możliwe nawet do przewidzenia - pozytywne konsekwencje mające także i znaczenie majątkowe. Obowiązek zatem uiszczenia opłaty stałej w wysokości 600 zł nie może być zasadnie kwestionowany. W sumie zatem powódka powinna - jak trafnie wskazał Sąd Apelacyjny - uiścić – przy wniesieniu apelacji - kwotę 1970 zł. Skarżąca wykazała, że w dniu 13 marca 2006 r. wniosła opłatę w wysokości 2740 zł (k – 680 i 683 oraz k – 722), a więc w wysokości przekraczającej kwotę ustaloną przez Sąd Apelacyjny. Brak było zatem podstaw do przyjęcia, że apelacja nie została opłacona w wymaganej wysokości i tym samym jej odrzucenia na podstawie art. 130² § 3 k.p.c. Dlatego zaskarżone postanowienie podlega uchyleniu (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.).